

Lp.	Stanowisko służbowe	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Uposażenie miesięczne w złotych:			
		wykształcenia	lat praktyki zawodowej	zasadnicze od — do	dodatek specjalny		
					stawka		
1	2	3					
22	Rzemieślnik gospodarczy	podstawowe, wiadomości fachowe na poziomie egzaminu czeladniczego	3	700—950			
23	Robotnik gospodarczy	wiadomości fachowe niezbędne do wykonywania zawodu	2	700—850			
24	Pałacz centralnego ogrzewania	wiadomości fachowe niezbędne do wykonywania zawodu	1	700—950			
25	Goniec, sprzątaczką			700			

317

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 września 1961 r.

w sprawie przechowywania przez jednostki gospodarki uspołecznionej dokumentacji, dotyczącej powszechnej inwentaryzacji oraz preceny środków trwałych.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do dokumentacji dotyczącej powszechnej inwentaryzacji oraz preceny środków trwałych stosuje się odpowiednio przepisy działu V zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 102, poz. 546 i z 1961 r. Nr 26, poz. 128), z tym że podział dokumentów na kategorie A i B oraz terminy ich przechowywania określają ust. 2 i 3 niniejszego zarządzenia.

2. Formularze sprawozdawcze z wyników powszechnej inwentaryzacji oraz preceny środków trwałych są aktami przeznaczonymi do trwałego przechowywania (kategoria A). Pozostałe materiały stanowią dokumenty kategorii B.

3. Ustala się następujące terminy przechowywania dokumentów dotyczących powszechnej inwentaryzacji i preceny środków trwałych (kategoria B):

- 1) arkusze ewidencyjne i zestawienia pomocnicze — do dnia 31 grudnia 1965 r.,
- 2) karty inwentaryzacyjne — 5 lat od daty postawienia w stan likwidacji środka trwałego, którego dana karta dotyczy.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Albrecht

318

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 września 1961 r.

w sprawie ulg podatkowych dla spółdzielni i związków spółdzielni zrzeszonych w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

Na podstawie § 34 uchwały nr 194 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965 (Monitor Polski z 1960 r. Nr 55, poz. 262 i z 1961 r. Nr 21, poz. 99) oraz § 14 ust. 3 uchwały nr 928 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1952 r. w sprawie podatku od operacji nietowarowych jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-97, poz. 1489) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zwalnia się od podatku od operacji nietowarowych i od podatku dochodowego obrotu i zyski osiągnięte przez nowo zorganizowane w okresie od dnia 1 marca 1961 r. do dnia 31 grudnia 1965 r. zarówno spółdzielnie i związki spółdzielni zrzeszone w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”, jak i nowo zorganizowane zakłady usługowe w istniejących jednostkach, których zadaniem jest świadczenie usług dla ludności:

- 1) na terenie województw: koszalińskiego, olsztyńskiego, opolskiego, szczecińskiego, wrocławskiego i zielonogórskiego oraz na terenie powiatów: ełckiego, gołdapskiego, oleckiego — województwa białostockiego, elbląskiego, kwidzyńskiego, łęborskiego, malborskiego, nowodworsko-gdańskiego, sztumskiego — województwa gdańskiego, trzcianieckiego i miasta Piły — województwa poznańskiego, leskiego i ustrzyckiego — województwa rzeszowskiego — na okres 3 lat od chwili rozpoczęcia działalności;
- 2) na terenach nie wymienionych w pkt 1, z wyjątkiem miast: Bydgoszczy, Gdańska, Gdyni, Sopotu, Katowic, Krakowa, Łodzi, Poznania, Warszawy i Wrocławia — na okres 2 lat od chwili rozpoczęcia działalności;
- 3) na terenie miast: Bydgoszczy, Gdańska, Gdyni, Sopotu, Katowic, Krakowa, Łodzi, Poznania, Warszawy i Wrocławia

wia w zakresie następujących usług: naprawy odbiorników radiowych i telewizyjnych, naprawy elektrotechnicznego sprzętu gospodarstwa domowego, naprawy instalacji elektrycznych, gazowych, wodociągowo-kanalizacyjnych, centralnego ogrzewania, naprawy (nicowania) odzieży i bielizny, naprawy obuwia na spodach nieskorzanych oraz w zakresie drobnych remontów mieszkań dla ludności — na okres 2 lat od chwili rozpoczęcia działalności.

2. Za nowo zorganizowane spółdzielcze zakłady usługowe, o których mowa w ust. 1, uważa się wchodzące w skład spółdzielni lub związków spółdzielni nowo powołane jednostki organizacyjne:

- a) ze stałym lokalem przeznaczonym do wykonywania usług,
- b) świadczące usługi w części lokalu innych jednostek organizacyjnych spółdzielni,
- c) zatrudniające pracowników (zespoły pracowników) świadczących usługi poza lokalem spółdzielni lub związku spółdzielni i posiadające punkty przyjęć zamówień na usługi.

3. Przewidziane w ust. 1 zwolnienie dla nowo zorganizowanych zakładów usługowych przysługuje pod warunkiem, że obroty, dochody i koszty tych zakładów będą odrębnie wykazane w księgowości spółdzielni lub związku spółdzielni.

4. Zwalnia się również od podatku od operacji nietowarowych i od podatku dochodowego obroty i zyski osiągnięte z działalności usługowej dla ludności przez spółdzielnie i związki spółdzielni, które obok działalności wytwórczej lub wytwórczo-usługowej bądź też które obok działalności usługowej na rzecz jednostek gospodarki społecznej zaczęły prowadzić w okresie od dnia 1 marca 1961 r. do dnia 31 grudnia 1965 r. działalność usługową dla ludności. Zwolnienie powyższe ma zastosowanie na obszarach i na okresy czasu wyszczególnione w ust. 1, przy czym przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 2. 1. Spółdzielniom i związkom spółdzielni zrzeszonym w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”, które w okresie do dnia 31 grudnia 1962 r. wykonują inwestycje związane z rozszerzeniem zakresu usług dla ludności, wymienionych w załączniku nr 1 do uchwały nr 194 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965 (Monitor Polski z 1960 r. Nr 55, poz. 262 i z 1961 r. Nr 21, poz. 99), przyznaje się ulgi inwestycyjne.

2. Ulga inwestycyjna polega na potrąceniu z łącznej sumy należnego za dany rok podatkowy, w którym inwestycje zostały zakończone i oddane do użytku, podatku dochodowego i podatku od operacji nietowarowych — 50% sum wydatkowanych na inwestycje z własnych środków (z podziału czystej nadwyżki) lub z uzyskanych na ten cel pożyczek ze Spółdzielczego Funduszu Rozwoju.

3. W razie niemożności potrącenia w danym roku podatkowym całej kwoty ulgi inwestycyjnej podlegającej po-

trąceniu reszta kwoty podlega potrąceniu w następnych latach podatkowych, przez okres jednak nie dłuższy niż 3 lata. Łączna suma potrąceń nie może przekroczyć sumy podatku dochodowego i podatku od operacji nietowarowych ustalonych za okres czterech lat.

4. Przy ustalaniu ulgi do sum wydatkowanych na inwestycje nie wlicza się sum uzyskanych z pożyczek bankowych, jak również kwot wydatkowanych na remonty kapitałowe.

5. Ulga inwestycyjna, o której mowa w ust. 1, przysługuje również z tytułu tych inwestycji, które rozpoczęto w okresie od dnia 1 marca 1961 r., a zakończono w roku podatkowym 1961 bądź 1962.

§ 3. 1. Ulga z tytułu inwestycji, o których mowa w § 2, przysługuje, jeżeli inwestycji dokonano w ramach zatwierdzonego rzeczowo-finansowego planu inwestycyjnego.

2. Celem stwierdzenia prawa do przyznania ulgi z tytułu inwestycji spółdzielni lub związek spółdzielni obowiązane są przedłożyć wniosek oraz zestawienie nakładów dokonanych w ramach zatwierdzonego planu rzeczowo-finansowego, obejmującego inwestycje w zakresie usług dla ludności.

3. Wniosek o przyznanie ulgi z tytułu inwestycji obowiązana jest złożyć spółdzielnia lub związek spółdzielni w organie finansowym właściwym dla niej do ustalenia i poboru podatku dochodowego i podatku od operacji nietowarowych przed upływem terminu przewidzianego do przeprowadzenia rozliczenia rocznego z tytułu tych zobowiązań, za rok podatkowy, w którym inwestycje zostały zakończone i oddane do użytku.

4. Organ finansowy, rozpatrując wniosek o przyznanie ulgi z tytułu inwestycji, wyda decyzję, ustalając wysokość kwoty podlegającej potrąceniu z tego tytułu za dany rok podatkowy, po uprzednim zbadaniu ksiąg rachunkowych i bilansu spółdzielni lub związku spółdzielni za okres, w którym dokonano inwestycji, oraz po stwierdzeniu, że poniesione nakłady na sfinansowanie inwestycji zostały — zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie księgowości — przeniesione z konta inwestycji rozpoczętych na konto inwestycji zakończonych. Od decyzji organu finansowego służy spółdzielni lub związkowi spółdzielni prawo wniesienia odwołania do bezpośrednio wyższego organu finansowego w terminie 14 dni od doręczenia decyzji. Organ odwoławczy wydaje decyzję ostateczną.

5. Jeżeli uiszczona za dany rok podatkowy suma podatku dochodowego i podatku od operacji nietowarowych przekracza kwotę podatku, jaka przypadałaby po zastosowaniu ulgi z tytułu inwestycji, nadpłacona kwota podatku podlega zwrotowi.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1961 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

319

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 25 sierpnia 1961 r.

w sprawie maksymalnej wysokości i warunków udzielania kredytu bankowego na budownictwo mieszkaniowe ze środków własnych ludności.

Na podstawie § 7 ust. 2 i § 12 ust. 2 uchwały nr 81 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1957 r. w sprawie pomocy Państwa dla budownictwa mieszkaniowego ze środków wła-

nych ludności (Monitor Polski Nr 22, poz. 157), uchwały nr 59 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie dodatkowej pomocy Państwa dla spółdzielczego bu-